

наука. Въ 1884 г. Иванъ Димитровъ Шишмановъ получилъ държавна стипендия и заминалъ за Германия. Училъ се въ университетитѣ въ Иена, Женева и найсетне въ Лайпцигъ. Въ тоя градъ той намѣрилъ прочути професори по история на литературата, по народознанието и философията. Заедно съ наукитѣ Иванъ Шишмановъ усвоилъ много добре нѣмския езикъ, на който говорѣлъ като сжщински нѣмецъ. Завършилъ университета съ титла докторъ.

Държавна служба

Въ 1888 година Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ се завърналъ въ София. Тукъ той се срещналъ съ безкрайно обичния си другаръ и сродникъ Алеко Константиновъ. Двамата се обrekli да си подпомагатъ въ своята книжовна, обществена и просвѣтителна работа. Алеко се посветилъ изцѣло на поезията и книжовното изкуство, а Д-ръ Иванъ Шишмановъ прегърналъ съ безкрайна любовъ службата за възпитание и просвѣта на децата и народа.

Министрътъ на народното просвѣщение, бившъ учителъ и поборникъ за свободата, Георги Живковъ, повикалъ Шишманова и го назначилъ началникъ на сръднитѣ училища. Сжщата година Народното събрание решило да се открие при Софийската мъжка гимназия Висше училище за учители.

Д-ръ Ив. Шишмановъ намѣрилъ тъкмо работа за себе си. Той, заедно съ другитѣ висши чиновници въ Министерството, съставилъ Законъ за народното просвѣщение. Въ сжщото време изработилъ планъ: Министерството да издава всѣка година по една обемиста книга подъ име „Сборникъ за народни умотворения, наука и крижнина“ Въ тая книга подъ редакторството на Д-ръ Иванъ Шишмановъ се печатали народни пѣсни, приказки, поговорки, пословици и т. н., за да се узнае, какви нѣща народътъ е